

ZAMIGO'S IN SURINAME

10 – 19 november 2006

Frank Durville
4 december 2006

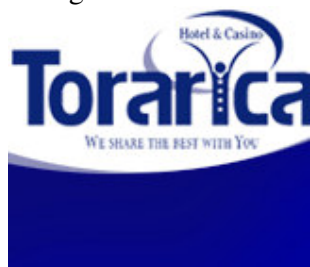
Vrijdag 10 november

De taxibus pikt 's morgens de diverse Haagse tourgangers op en levert ze ruim op tijd af op Schiphol. Grote afwezige is Bernard van Dijk die de avond voorafgaand aan de tour om privé redenen besluit om niet mee te gaan. Wellicht komt hij na maar niets is op dat moment zeker. Wel in de taxibus zitten tourcaptain, Edwin Bijlstra, tourregelneef Willem Winckel, Menno Hueting, voorzitter Joop Westdijk en Frank Durville. Op Schiphol is Gijs de Jong al veel te vroeg aanwezig. Gelukkig valt hij in slaap en is (zoals gewoonlijk) als één der laatste op de afgesproken plaats. Keeper Hugo Nijhuis, Jeroen Thon en Harm Jan Wilts staan al te wachten. De tickets alsmede Jelger Gustafson en Floris Kappelle arriveren als laatste. Frank van Lent is vooruitgestuurd om de zaken in Paramaribo te verkennen. Heel toevallig is zijn vrouw ook voor een paar weken in Suriname gestationeerd en zijn hun kinderen daar ook. Deze tour lijkt een familieaangelegenheid te worden daar die andere Frank zijn zus mee heeft in het vliegtuig die op familiebezoek gaat in Suriname.

Gelukkig gaat (bijna) alles fout bij het inchecken. Willem regelt voor de langere heren (Edwin, Joop en Floris) plaatsen bij de nooduitgang zodat ze hun lange stelten kwijt kunnen. Het was wellicht een ideeetje geweest om de rest ergens in de buurt van deze heren zitplaatsen te laten geven.

Na een zeer lange wachttijd bij het instappen i.v.m. de verscherpte controles op de Europese luchthavens zoekt iedereen zijn plaats op en wordt er met een klein uur vertraging vertrokken. Aan boord worden al snel de eerste blikjes bier besteld. Nadat "onze" eigen pantry leeg is gedronken (qua bier) worden de overige pantry's door een zeer vriendelijke stewardess ook leeggehaald zodat de eerste tourdorst wordt gelest.

Op het Johan Adolf Pengel vliegveld aangekomen duurt de visum- en paspoortcontrole redelijk lang maar eindelijk kunnen de tassen en koffers van de bagageband worden afgehaald en lopen we naar een door de Surinaamse cricketbond geregelde bus. Gijs is al meteen zijn spullen kwijt, maar blijkt veel te vroeg bij de bagageband te zijn weggelopen. Bij een laatste lading koffers en tassen bleken ook Gijs' tassen te zitten.

Bij hotel Torarica aangekomen werden de diverse kamers verdeeld en kreeg iedereen de gelegenheid om zich even op te knappen alvorens naar het nabij gelegen bar/restaurant 't Vat af te reizen. In het hotel voegt ook Frank van Lent zich bij de groep. Hij heeft een krant bij zich waarin de komst vermeld staat van een Nederlands touringteam. De komst van cricketers vanuit Nederland is nieuws. Vooral het feit dat het blanke cricketers zijn is opzienbarend. SGS en Friends CC (Beide teams bestaande uit Surinaamse

Nederlanders) zijn wel al geweest op tour maar dit is echt nieuws in Suriname.

Een hap eten bij 't Vat en de eerste toespraken volgen. Joop biedt persoonlijk een nieuw scoreboek aan en Willem krijgt de zware taak om dat bij zich te houden. De eerste avond al laat hij het boek liggen en redt zijn kamergenoot hem van de zwaarste boete ooit. Gijs kan het allemaal niet meer aanhoren en valt in slaap met zijn gezicht in zijn inmiddels leeggegeten bord. Alleen Floris en Jelger hebben nog energie genoeg om de nabij gelegen disco "Starzz" met een bezoekje te vereren. De rest zoekt een bed op.

Zaterdag 11 november

Een dag om bij te komen van de reis en het tijdsverschil van 4 uur. Een deel van de groep gaat wat cultuur snuiven bij “de Waterkant”. Bij Fort Zeelandia (vandaag gesloten) staat een standbeeld van Koningin Wilhelmina op 25-jarige leeftijd aangeboden door het Surinaamse volk. Over de vrijwilligheid van deze aanbieder bestaat enige twijfel.

Het onafhankelijkheidsplein, de houten kathedraal en diverse regeringsgebouwen worden bekeken en gefotografeerd. Wat de snelste weg terug leek naar het hotel bleek een enorme omweg te zijn en Willem was maar net op tijd terug voor zijn afspraak met een tweetal leden van de Surinaamse cricketbond voor een eerste veldinspectie. De middag werd doorgebracht aan de rand van het zwembad. Tot onze tevredenheid hoorden we dat Bernard de volgende dag met

Martinair toch zou komen. Helaas niet op tijd voor de eerste wedstrijd maar de rest van de tour zou hij er bij zijn.

De dinercommissie bestaande uit Floris en Willem (wat een verrassing) had voor de avond een Europees restaurant uitgezocht. Een zeer verrassende keus, die door zeer weinigen werd begrepen. Het eerste gemor weerklonk. Een ontslag dreigde.

Het eten (Surinaamse slakken, Surinaamse zalm????) werd met Surinaamse wijn (zorgvuldig geselecteerd door onze huissommelier, Willem) weggespoeld, waarna iedereen rekening hield met de wedstrijd van de volgende dag en los van wat casinobezoeken en een laatste drankje bij 't Vat de meeste toeristen vroeg naar bed gingen.

Zondag 12 november

De eerste wedstrijd tegen een team van met name Surinaamse politieagenten. 's Morgens werd er nog flink getraind in het krachthok van het hotel, waarna met taxi's werd afgereisd naar het zeer bekende dr. Snellenpark.

Het muntje viel voor Edwin verkeerd zodat we eerst mochten gaan fielden. 2x30 overs in de hitte is lastig maar met voldoende waterpauzes wel te overleven.

Het openingspaar liet er geen twijfel over bestaan wat de bedoeling was. Vanaf de allereerste bal werd er voor de grote klap gegaan. Na 4 overs viel het eerste wicket (bowled Edwin), maar toen stonden er al 34 runs op het bord. Menno (Heuting?) bowlde netjes en zuinig en kreeg met 1/34 in 6 te weinig. De overige wickets werden genomen door Willem (2x) en Frank (D), die overigens verrassend zuinig bleek (1/16 in 4) De uiteindelijke score was 208/5 in de toegestane 30 overs. Na een zeer overvloedige lunch met allerlei Surinaamse lekkernijen mochten Gijs en Floris openen. Floris: Mag ik een Newbury bat? En Newbury legguards? Dat bat zo lekker. Resultaat: 2^e bal hekkie plat. Jelger (22), Frank van L(16) en Edwin vertrokken en toen kreeg Gijs gezelschap van Menno.

Een partnership van 80 bracht de hoop terug in de harten van alle Zamigo's. Inmiddels was Bernard ook gearriveerd en was hij getuige van de val van het wicket van Gijs die met 66 zeer waardevolle runs topscorer werd. Vervolgens zag Menno bijna alle overige Zamigo's voorbij komen alvorens hij op een persoonlijke score van 30 uit ging. Resultaat: all out voor 143 runs zeer tot tevredenheid van het talloze publiek dat luidkeels commentaar leverde op alles wat er gebeurde. Het publiek behalve dan de vrouw (+ collega) en kinderen van Frank van L moesten

overigens 3 SRD betalen om binnen te mogen komen. Na afloop volgde een prijsuitreiking waarbij weer eens bleek hoe goed onze voorzitter kan spreken.

's Avonds een spontane borrel op het terras bij de kamer van Menno en Edwin, eten bij de plaatselijke chinees en bijtijds naar het casino en naar bed.

Maandag 13 november

Een rustdag die door de golfers (we zijn toch een cricketclub?) maximaal werd benut om de plaatselijke greens uit te proberen. Andere toeristen zochten familie op maar in ieder geval werd er 's avonds gezamenlijk gegeten. Willem had de plaatselijke Sarinah uitgezocht: een Javaans restaurant waar we voor de verandering een uitgebreide rijsttafel voorgeschoteld kregen. Redelijk voer voor een zeer redelijke prijs. Verspreid werden na afloop nog wat drankjes naar binnen gewerkt.

Even bijkleuren aan de rand van het zwembad. Vlnr Floris, Joop, Edwin, Menno

Dinsdag 14 november

Enige consternatie 's morgens omdat Jeroen opgesloten zit in zijn badkamer. Het probleem is snel verholpen. Na het ontbijt komt de inmiddels bekende bus van de Surinaamse cricketbond voorrijden om ons naar de grensplaats Nickerie te brengen aan de Corantijne rivier. Hier zullen wij onze 2^e wedstrijd spelen tegen een plaatselijke selectie. Opeengepakt wordt de ruim

4 uur durende tocht naar de grens met Guyana ondernomen.

Onderweg wordt nog even geluncht in een klein restaurant, waar we nasi en bami voorgeschoteld krijgen. Een klein drankje erbij en we gaan weer verder. De buschauffeur weet ons na enig zoeken af te leveren bij het beste hotel van Nickerie de "Residence Inn". Het uitzicht vanuit de hotelkamer is op het plaatselijke sportveld waar tegelijkertijd 2 voetbalgroepen training krijgen. Om het gehele veld zijn sloten waar de diverse trainingsballen achter elkaar in verdwijnen. De HBS'ers

gaan nog even zwemmen bij een ander hotel alvorens aangeschoven wordt voor de borrel en uiteindelijk het eten. Jawel, onze gastronom, Willem, had weer een Javaans restaurant uitgezocht. Floris die na een verloren kopwedstrijd met een balk een lichte hersenschudding had, kon zelfs nog aansluiten maar weigerde ondanks dringend verzoek van de voorzitter om te spechen.

Het bruisende nachtleven van Nickerie hebben we helaas niet kunnen vinden en na een slaapmutsje op het terras werd er vroeg de kooi opgezocht.

Woensdag 15 november

Een wat overtrokken voorstelling van zaken: Nickerie tegen Nederland. We hadden dus wel wat te doen. Het tossen ging Edwin wederom niet goed af en zo mochten we eerst gaan fielden. Was er wellicht sprake van onderschatting door de tegenstander? We zullen het nooit weten, maar feit is dat de wickets vielen als rijpe appels. Grote boosdoener was Jelger die maar liefst 4 wickets pakte en dat hadden er meer moeten zijn als een zekere Frank (D) niet last van de hitte had gehad en op tijd niet alleen de bal had gezien maar ook nog eens had

vast gehouden. Zelf pakte Jelger op het bowlen van Joop ook nog 2 vangen. De overige wickets werden genomen door Menno (2x) en Frank (D). Op 167 waren de overs op en hadden wij alles in eigen hand. Het koningskoppel van de eerste wedstrijd, Gijs en Menno, openden en pas op 34 viel het eerste wicket. Gijs ging LBW voor 11 runs. Menno kreeg Bernard bij zich. De spanning was af te lezen van het gezicht van Bernard. Nog nooit runs gemaakt in Suriname en dus was de druk (te) groot. Een wandeling resulteerde in een stumping. In het gezelschap van Jelger wist Menno het nog even vol te houden maar 37 runs waren blijkbaar genoeg. Jelger (37) ging door met Frank van L (20), maar de runrate ging langzaam omhoog. Toen beiden achter elkaar uitgingen waren er nog 28 runs nodig in 3 overs en 1 bal. Jeroen en de andere Frank in het midden. Frank en Jeroen gingen vanaf de eerste bal voor de runs. Een 6 werd met luid gejuich begroet. Nog 2 runs voor de laatste over. Dankzij een no ball en een run werd de eerste overwinning binnen getikt. De Man of the Match was natuurlijk Jelger met 4 wickets 2 vangen en 37 runs. Op de een of andere manier smaakte het drankje na afloop toch beter en de geweldige maaltijd natuurlijk ook.

Na afloop bracht de bus ons weer terug naar Torarica in Paramaribo waar de overwinning tot in de zeer kleine uurtjes werd gevierd.

Donderdag 16 november en vrijdag 17 november

Tijd voor ontspanning en wat natuur. Sommige mensen gaan naar het meer (Brownsberg) om apen te kijken, in het stuwmeer te zwemmen, papagaaien te zien en te slapen in een hangmat.

Anderen gaan naar het district Saramacca om familie te bezoeken

Terwijl enkele toeristen in het hotel achterblijven, het zwembad frequenteren en nog een rondje lopen op de golfbaan. Uiteindelijk weet iedereen weer op vrijdag het hotel te vinden voor de altijd weer terugkerende slotavond. De dinercommissie, nu weer voltallig, heeft voor ons besloten om de keuken van Torarica te onderzoeken. Bij de pier in het Paviljoen van

Torarica is een lopend buffet waar voldoende eten staat om alle hongerige magen te vullen. Qua drank worden nog enkele tussensprints ingezet en gastheer Joop toont nogmaals zijn retorische gaven. Natuurlijk moet er deze avond flink gestapt worden en kreten als paaldansen, Braziliaanse vrouwen, disco, floorshows worden gebezigd. De brave getrouwde mannen blijven in het hotel achter en proberen nog wat muntjes te scoren in het casino. De rest ziet pas tegen de ochtend het hotel weer terug.

Zaterdag 18 november

Een dag om zeer snel te vergeten. Geschrokken door ons succes in Nickerie had Mohamed, de secretaris van de Surinaamse cricketbond, een wat sterker team opgesteld. Eerst batten en toen begon het drama: de ene na de andere Zamigo leverde zijn wicket in. Topscorers waren Menno en Edwin met 5 runs. Op 35 (12 extra's) had iedereen zijn beurt gehad. Het zal wel aan de pitch hebben gelegen werd nog gesuggereerd, maar niets was minder waar. In 5½ over werd ons totaal voor 3 gepasseerd. Willem 1 en Frank D 2x namen nog wat wickets maar met het schaamrood op de kaken verlieten wij het veld en boden de tegenstanders onze excuses

aan voor de droevige vertoning.

In de tussentijd was de nog steeds niet herstelde Floris opgepakt door de plaatselijke politie wegens ongeoorloofd reclame maken voor Piet Polies. Na enige smeermiddelen liep het met een sissers af.

De heren van Paramaribo CC wilden ons nog wel kans op revanche bieden in de vorm van een 15 over wedstrijd. Zij gingen eerst batten. In de toegestane aantal overs sloegen zij 138 runs bij elkaar voor het verlies van 3 wickets. Alleen Jelger (2x) en Menno lieten zien dat zij de betere bowlers

waren van de tour. Jelger pakte ook nog 2 vangen, waardoor hij met recht de Man of the Tour werd. Vervolgens probeerden we het nog wel met bijdragen van Gijs 27 en Bernard (eindelijk) 22. De rest gaf echter probleemloos het wicket weg en we strandden op 89 a.o. Na afloop de prijsuitreiking die voor ons weinig in petto had. De Parbo bieren kwamen gelukkig snel en de meeste Zamigo's begonnen zich behoorlijk vol te gooien om de slachting weg te spoelen. De door onze huiskok, Faroek, gemaakte maaltijd smaakte uitstekend ondanks alles. Echt lang bleven we niet plakken en om half 8 was iedereen teneer geslagen bij het hotel aangekomen. Daar werden de diverse gelegenheden zoals 't Vat, het Casino, de Starzz en de Diamond (voor al uw palen) bezocht.

Zondag 19 november

Aan alles komt een eind. Zo ook aan deze tour. De dag werd nog doorgebracht aan het zwembad. De laatste culturele uitstapjes inclusief een rondleiding door Fort Zeelandia (de plek waar de decembermoorden plaatsvonden) en in de loop van de middag werden de tassen gepakt en de uitstekend geregelde hotelbusjes gepakt naar het vliegveld. Hoewel geregeld? Niet veel busjes gezien. Mensen van het hotel zenuwachtig aan het rondlopen, Willem maar zeggen dat hij het geregeld heeft. Eindelijk komt er een klein busje waar de eerste reizigers in worden gepakt. De rest komt later. Uiteindelijk ruim op tijd is iedereen door de douane.

Op het vernieuwde vliegveld worden de laatste inkopen gedaan, nog even wat gegeten en kunnen we instappen. De eerste tekenen van het regenseizoen dienen zich aan. Enorme hoosbuien teisteren het vliegveld. Een bus naar het gereedstaande vliegtuig is geen overbodige luxe. Redelijk op tijd de lucht in en een voorspoedige vlucht. Op Schiphol aangekomen worden we geconfronteerd met de 100% controle. Honden fouilleren, bagage checks en lang wachten. Ruim 2 uur na de landing zoekt iedereen zijn transport op

om naar huis te gaan. Enkele doorzetteren gaan meteen aan het werk, maar de meeste toeristen kiezen voor een dagje “thuiswerken”.

Tot volgend jaar in Kenya?